

**LIBRIS**

We know  
books

Remus Țiplea

Satu Mare  
2024

**BULBUCĂȚII  
WIDE-EYED**

Noua generație de fotografi  
de la National Geographic,  
mărturisorii ai adevărului  
din propria ogradă.

The new National Geographic  
generation of photographers,  
confessors of the truth  
in their own back yard.

Ne-am obișnuit să credem că trebuie să mergem peste mări și țări pentru a explora! Nimic mai greșit! Poate primul care a demonstrat-o strălucit a fost Xavier de Maistre, un aristocrat din secolul al XVIII-lea, pictor, soldat și autor al unei cărți care a devenit celebră: *Voyage autour de ma chambre*.

Xavier a decis să se bucure de cele șase săptămâni în care a fost pus în arest la domiciliu (în urma unui duel), explorându-și dormitorul, în halat de casă, cu maximă receptivitate și curiozitate, ca pe un regat îndepărtat și exotic.

De asta avem nevoie și noi, în viața de zi cu zi, observă filosoful englez Alain de Botton în prefața ultimei ediții englezești a *A Journey Around My Room*: să nu mai privim orbi prin lucrurile devenite familiare, să încercăm să le revedem într-o lumină proaspătă...

Cred că acesta e și secretul fotografului Remus Țiplea, care și-a făcut aproape toate poveștile în zona natală, Negrești-Oaș.

„Sunt ca găina pe lângă casă, îmi caut subiecte cât mai aproape. Nu din comoditate, nu sunt comod deloc, merg să le pozez zi și noapte. Când alții stau acasă cu familiile – de Sărbători – eu sunt într-un maraton continuu. Le am aproape, pentru a fi mereu în acele subiecte, pentru a face parte integrantă din ele, pentru a fi unul de-al lor. Am încercat și subiecte din alte părți, dar mi s-a părut că doar zgării gheața la suprafață. Poți înțelege cu adevărat un subiect doar când ajungi să te simți acasă în el”, spune Remus.

Așa a făcut și cu Bulbucății, probabil faimosul lui proiect, ajuns în paginile revistelor internaționale din zeci de țări.

Și a găsit aceste libelule cu ochii mari, din curtea din spatele casei lui, într-o mică baltă plină de tufe.

Libelulele lui Remus fac parte din ordinul *Ordonara*, care este divizat în libelule-dragon și libelule-fecioară sau domnișoară, din englezescul *damselfly*. Există 5 900 de specii cunoscute.

Cu mult tâlc zice vulpea din *Micul Prinț*, cârticica lui Antoine de Saint-Exupéry: „Nu cunoaștem decât ceea ce împlânzim! Dacă vrei să ai un prieten, împlânzește-mă!”

Așa a făcut și Remus.

„Zi după zi, lună după lună, ne-am împrietenit. Am învățat când să le caut, am început să înțeleg când sunt acasă, când nu zboară, care sunt femelele și care sunt masculii. Au fost ani în care pe balta mea nu au venit, și atunci m-am dus la un lac din apropiere și, cu o plasă de fluturi, am prins multe și le-am adus acasă, unde le-am dat drumul în tufele de pe margine. Încă sunt zile când fug acasă de la serviciu, imediat după o ploaie, ca să le întâlnesc”, spune Remus.

Cătălin Gruia

Redactor-șef National Geographic România

We got used to believing that we have to go far and away to explore. Nothing could be farther from the truth! Perhaps the first one to brilliantly prove it, Xavier de Maistre was an 18th century aristocrat, a painter, a soldier and the author of a book that became famous: *Voyage autour de ma chambre*.

Xavier decided to enjoy his six weeks of house arrest (following a duel), by exploring his own bedroom, in his dressing gown, with full receptiveness and curiosity, as if it were a remote and exotic realm.

This is what we also need in our everyday lives, notes English philosopher Alain de Botton in the preface to the latest English edition of *A Journey Around My Room*: to no longer blindly regard long-familiar things, to attempt to see them in a new light...

I believe this is also the secret of photographer Remus Țiplea, who has created most of his stories in his natal area, Negrești-Oaș.

“I’m like a chicken staying close to the house, I’ll look for my subjects as close as possible. And this is not because it’s convenient, as I never seek convenience, I will go out and photograph them day and night. When others spend their holidays with family, I’m on a perpetual mission. I hold them close, to always be in those subjects, to be a part of them, to be one of them. I’ve also attempted subjects elsewhere, but it felt like I was only scratching the surface. One can truly understand a subject only when one feels at home within it”, says Remus.

That was also his process with Wide Eyed, probably his most famous project, that has reached the pages of international magazines in dozens of countries.

And he found these wide-eyed dragonflies in his own back yard, in a small, shrub-filled pond.

Remus’ dragonflies are part of the *Ordonara* order, split into dragonflies and damselflies. There are 5,900 known species.

The fox in *The Little Prince*, Antoine de Saint-Exupéry’s little book, wisely says: “One only understands the things that one tames! If you want a friend, tame me!”

That’s what Remus did.

“Day upon day, month upon month, we befriended. I learned when to look for them, I started to understand when they were at home, when they were not flying, which were the females and which were the males. There were years when they would not show up on my pond, and those were times I went to a nearby lake and, using a butterfly net, I caught many of them and brought them home, where I released them in the shoreline shrubs. There are still days when I run home from work, right after it rains, to meet them”, says Remus.

Cătălin Gruia

Redactor-șef National Geographic România

# ARTA EXPLORĂRII DOMESTICE THE ART OF DOMESTIC EXPLORATION

Mi-a plăcut fotografia macro de cum am pus mâna pe un aparat foto mai serios, chiar de la începutul aventurii mele în această lume. Am învățat tot ce înseamnă compoziție, expunere, setări ale aparatului, lumină, combinații de culoare, leșind în curtea din spate ori de câte ori am avut timp și făcând sute de cadre pe sub toate tufele din curte.

În această lume subiectele sunt multe, pe fiecare metru pătrat găseam zeci de subiecte, unele mai ușor, altele mai greu de abordat. Am început cu picăturile de ploaie, cu umbrele colorate puse peste stropii de rouă strânsi în pânzele de păianjen, am continuat cu fulgii de zăpadă și am ajuns la furnici, la toate găzele din tufe și, într-un final, mi-am găsit prietenii, mi-am găsit libelulele cu ochii mari, ciudați care-mi urmăreau fiecare mișcare, se bulbucau la mine și BULBUCAȚII au rămas.

Bulbucății fac parte din ordinul *Ordonara* care este divizat în două subordine: libelulele-dragon și libelulele-fecioară, *damsel fly*, eu m-am împrietenit cu cele din urmă, mi-au plăcut *fecioarele*, cred că datorită zodiei: fac parte din zodia cu același nume. Sunt 5.900 de specii cunoscute.

Am găsit aceste *damsel fly* în curtea din spatele casei unde am o mică baltă plină de tufe. Am învățat când să le caut, am început să înțeleg când sunt acasă, când nu zboară, care sunt femelele și care sunt masculii. Au fost ani în care pe balta mea nu au venit, atunci m-am dus la un lac din apropiere și, cu o plasă de fluturi am prins multe și le-am adus acasă, unde le-am dat drumul în tufele de pe margine.

Bulbucății, pentru mine, sunt ca o supapă de deflare, când în proiectele documentare la care lucram eram în pană de idei sau de manifestări și mă năpădea setea de a poza, știam că mă așteaptă acasă, le căutam până uitam de tot și de toate, uitam să mă ridic și-mi amorteau picioarele, telefonul mă enerva când suna, noroc cu răbdarea pe care mi-am găsit-o în astfel de situații; de multe ori, când eram gata să declanșez, adia o pală de vânt, se mișca tufa, zbură libelula, pierdeam cadrul și trebuia să o iau de la capăt.

Încă mai sper ca într-o zi să găsesc și cadrul în care metamorfoza se produce, și bulbucatul se transformă din nimfă în libelulă. În toți acești ani, 11, de când le pozez, am găsit doar o singură situație, dar din păcate am întârziat câteva minute, și metamorfoza se produsese.

Bulbucății sunt foarte diferiți: uitându-mă așa de mult în ochii lor și așa de aproape, mi se par a avea trăsături oarecum umane, unii sunt mai tineri, alții mai bătrâni și cu barba mai mare, unii au ochii mai largi, alții sunt mai timizi, cei de la *Huffington Post* i-au comparat cu membrii Familiei Simpson.

Remus Țiplea

I've loved macro photography ever since I laid my hands on a better camera, at the very start of my adventures in this world. I learned everything about composition, exposure, camera settings, light, colour combinations, by going out in my back yard every time I had the time, and by taking hundreds of shots underneath all the bushes there.

There are many subjects in this world, I would find dozens of them on each square meter, and some of them were more easy to find, while others were more difficult to approach. I started from raindrops, from coloured shadows overlaid on dewdrops caught in spiderwebs, I went on to snowflakes and I ended up at ants, at all the bugs in the bushes, and, at long last, I found my friends, I found my saucer-eyed dragonflies, strange gazes following my every move, staring at me with wide eyes, and that's how they stayed for me: the WIDE-EYED.

The wide-eyed are part of the *Ordonara* order, which is divided into two groups: dragonflies and *damsel flies*; I became friends with the latter, I liked *damsels*, probably because they reminded me of Virgo, my star sign. There are 5,900 known species.

I found these *damsel flies* in my backyard, where I have a small pond, full of shrubs. I learned when to look for them, I started to understand when they were at home, when they were not flying, which were the females and which were the males. There were years when they would not show up on my pond, and those were times I went to a nearby lake and, using a butterfly net, I caught many of them and brought them home, where I released them in the shoreline shrubs.

To me, the wide-eyed are like a pressure vent: whenever I was out of ideas or manifestations in the documentary projects I was working on, and I felt the urge of taking pictures, I knew they were waiting for me at home, I would look for them until I forgot about everything and everyone, I would forget to stand up and my feet would go to sleep, I would be angry with my phone when it happened to ring, I was lucky to have the patience I discovered in such situations; often, when ready to take the picture, the shrub would move, the dragonfly would go away, I would lose my shot and I had to start over.

I still hope to someday capture the moment of metamorphosis, where the wide-eyed turns from a nymph to a dragonfly. Over all these years, 11, since I've been taking pictures of them, there was only one time, but I was unfortunately late by a few minutes, and the metamorphosis had already happened.

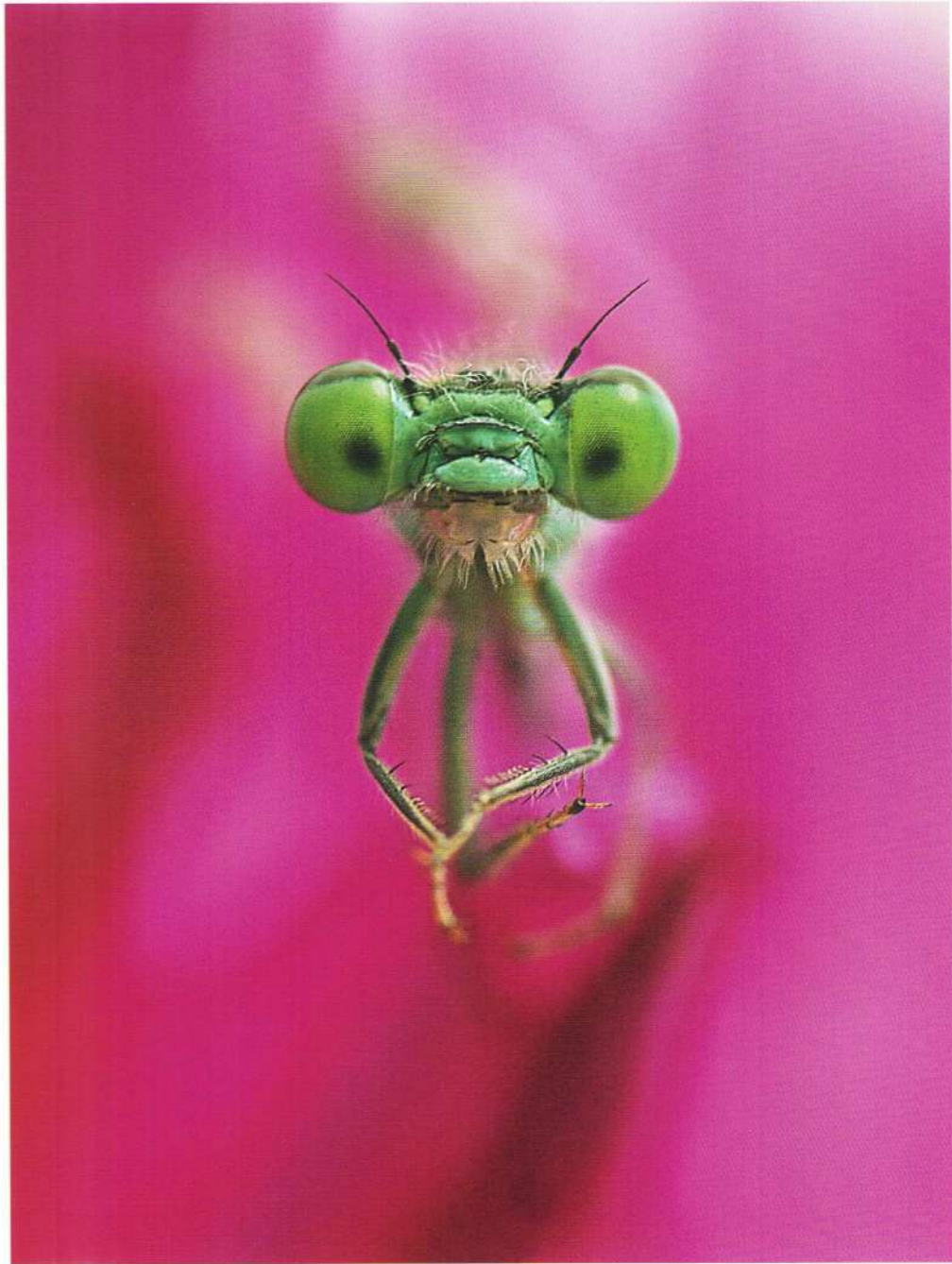
The wide-eyed differ greatly: staring into their eyes for so long and so closely, they seem to have somewhat human traits: some are younger, others are older, with longer beards, some have eyes like saucers, others are more bashful; the *Huffington Post* have compared them to the Simpsons.

Remus Țiplea

# PREFAȚĂ PREFACE

LBRIS

We know  
books





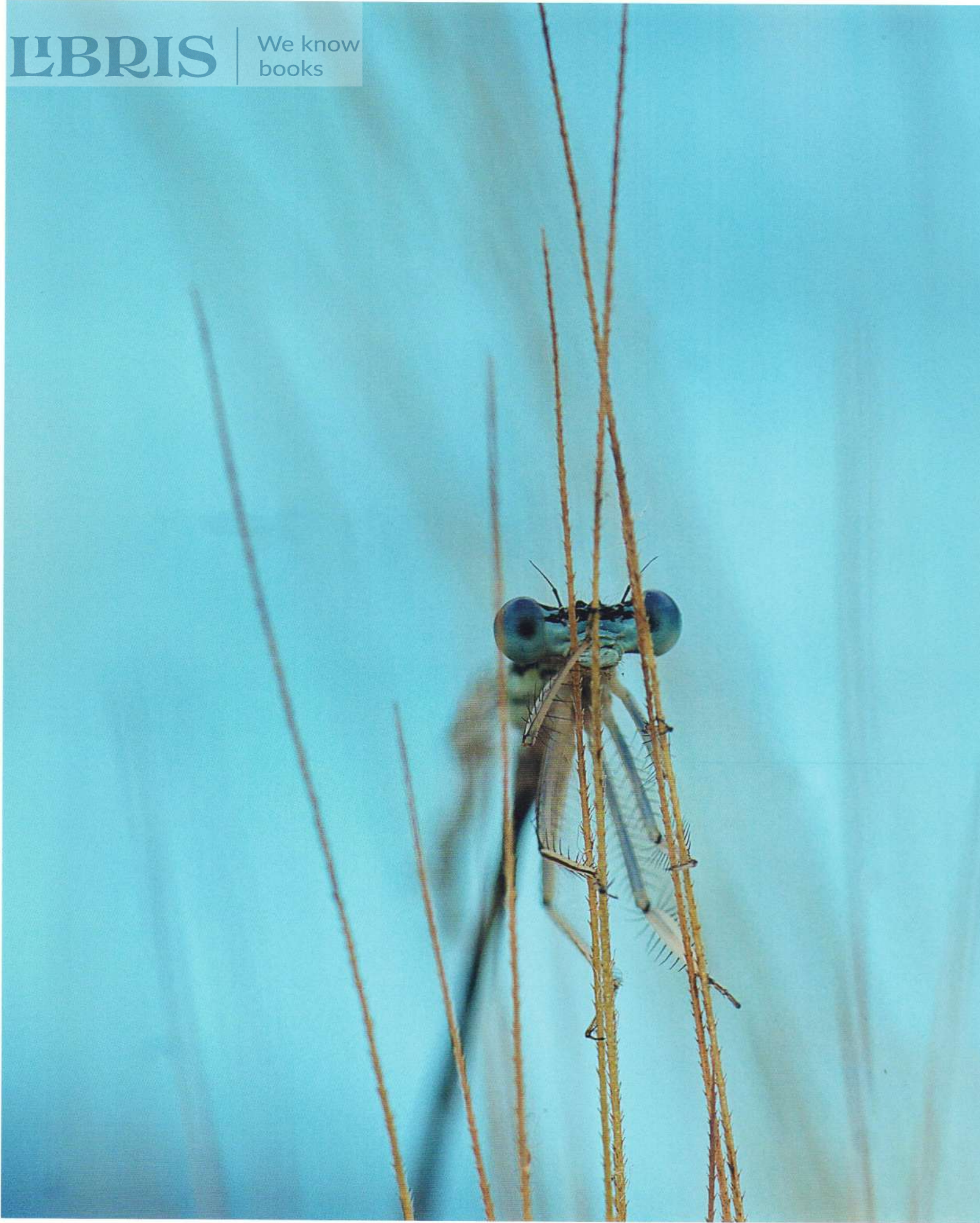
LBRIS

We know  
books



LBRIS

We know  
books



**LEBRIS**

We know  
books

